

Всичко се свърши... Ала надеждата не искаше да умре въ сърдцето на Майя...

— А може... може и да се върне, — мислѣше си тя прѣзъ нощта, скрита въ захвърления букетъ отъ увѣхнали рози — на храста нѣмаше вече ни едно.

— Да летимъ! Да летимъ! — гответе се за път!..., чуха се високитѣ крѣсъци на жеравитѣ,

Да летимъ, Майя!

които разбудиха Майя. Днесъ тѣ трѣбваше да летятъ; тѣ бѣха послѣднитѣ останали още птици, които се отправѣха къмъ топлитѣ страни.

Земята бѣ постлана съ жълтъ килимъ отъ окапали листа. Цвѣтята поблѣднѣли, прѣцѣфтѣли... Само лилавитѣ хризантеми обръщатъ още главички къмъ охладнѣлитѣ лъчи на есеното слънце.

Отеднѣжъ топълъ нѣкакъвъ лѣхъ обви Майя — това бѣ топлиятъ вѣтрѣ. Той протѣгаше къмъ нея огромнитѣ си крилѣ и ѣ шепнѣше нѣжно: